695

277

Sjömansvisor

Aft. A. Vikström Pargas. I.

11

Sjömansvisor avskrivna efter A. Fäkströms handskrivna vibok sommaren 1915 av A. Peters.

[53] Sjömansvisa.

Åt havet från de lugna stränder
Skådar jag med längtan ned
Ty jag vill ut åt fjärran länder
Att bli förhyrd av en kapten.

Med hårdat mod och redligt hjärta
Ja med kamrater och en vän
Jag delar gårna sorg och smärta,
Och så gör varje sjöman än.

Ombord av ädets stämma kallas
Gå tag vår last, gör allting klart
En saltan sjö för bogen svallas
Vi segla bort med dejlig fart.

På stranden stå de gamla fäder
Och mången mö med tår på kind,
Men deras gråt förtärs av vädret

Den syns ej mer. Som fåglig vind.

Ni landsmän, som få hemma vara,
Och flöja edra åkrars fält,
Ni alltid på våra nöjen klandra
Och hat emot oss sjöman bär.

Men ni skall se när böljan svallar
Lik berg och backar vår, och skum
Och styrmans röst till revning kallar
Av skräck och fara blir man stum.

När orkan går och stormen tjuter
Och döden hotar var minut
En suck till höjden sjöman bjuder
Sen äntrar han på masten ut.

När stormen åter igen lugnar
Och havets böljor stilla sig
Så skämta vi mot dagens fara
Och gripa fiskt vårt arbet' an.

Här vill vi nu vårt skepp fataja

Uti den stilla och lugna hamn
Och själva över vintern dröja
Uti en ålokad flickas famn.

---

[54] Sjömansvisa.

När stormen över havet flyger
Och vi för undersegel gå
När i mårssegelsrymning smyger
En sakta bris från himlen blå.

På drillen och kompassen
Vilar min säkra aldrig störda blick
Jag suckar och tanken ilar
Till henne, som mitt hjärta fick.

När trots vind sig börjar skrota
Å mot det streck vi ämnar gå
Och bidivind vi dikt ankota
Att frusna för att hamnen nå.

Då tänker jag hur ödet kastar

I hoppets segel ofta back.
Oemotståndlig tanken hastar
Till hemme, och jag suckar, ack.

Men se hur hårligt vinden rymmer
Att bracca fyrkant upp var man
Låsglens macca himlen skymmer
Stolt gungar skeppet av och an.

Hur skönt är det att framåt gunga
Från avdrivt fri i lyckans hamn
Förtjusad och jag börjar sjunga
Vid minnet av min huldas namn.

---

[55] Det blåa havet.

Det blåa havet är mig kärt, fallera.
Glatt sjunger stormen där "
Att frukta faran är ej vårt "
Friht mod vårt valspråk är "

Så trevligt är ej hållans bus fallera

Invid dess blomsterstrand fallera 701
Som goda vänners kärlek ren "
Som klara stjärnors sken "

Så trevligt liv det är ombord fallera
Blott det har sjömannen han "
Vi älska ock den finska jord "
Där maka och barn bo "

Med flammor stridens röda blos fallera
Vi mångsamt samlas där "
Och nå vår kapten för oss an "
Vi varje svän slå hallera "

Du skona finska flaggas folk fallera
Flögt över alla hav "
Om vi i strid för dig förgås "
Igång minnet på vår grav "

---

[56] Längtan till hemmet.

Vår längtan är till nordens kalla strand,
Där är min vän, där är mitt fosterland.
När vill jag vända mig hem tillbaka
Från vildan ö och Australien.

Vårt skepp det löper lätt på böljans stig.
Var dag och natt jag längtar hem till dig.
Men jag är nöjd med vad som händer,
Blott vi har bind och det går fram.

Nu segla vi långt bota uti ost
Med flere tankar uppå vår hemmaort.
Då tänker jag, den som vore hemma
Fick njuta nöjen bland vännerna.

Det är vår lott att plöja böljan blå
Att sällan sova men alltid klara stå.
Vi sjömansgonar, som bo i norden,
Bör', alltid ha ett glatt humör.

På böljan blå är ingen rolighet,
Men hos min flicka är det som jag vet.
Till henne vill jag mig vända sedan
I hennes famn så mjuk och varm.

Vårt skepp det styres utti en god hamn
Vi gossar ämna oss att gå i land.
Ja där stå flickor en hel stor skara,
Som viftar, vinkar med sin hand.

Vi gå i land och lämna skeppets tyngd
Vi hälsa den från vindens fria rymd.
När vi är komna från fjärran länder
Att vila oss i flickors famn.

"Goddag, nu är jag åter hem igen.
Har du din kärlek intet ändrat än?"
"Jag har ej hunnit att tänka sådant
Fast du varit så länge bort."

Kom följ mig ut vi binda oss en krans
Sen gå vi dit där som de hålla dans
En vals vi taga, vårt glas vi fylla

Och säga skål för flickor alla. 70½

[57] Sjömanssång.

Glader bör en sjöman vara
;: Glömma alla sorger lätt :;
Så i lust, så i nöd, så i fara
Bör en sjöman tänka rätt.

Flickan sin han aldrig glömmer
;: Fastän han långt borta är :;
Han henne ljuvt i sitt hjärta gömmer
Den han evigt håller kär.

[58] Sjömanssång.

Ut på havets vilda yta
Till jag följa vindens flykt,
Fruktar ej fast stormar ryta
Fleller vågen viker högt.
Skönt i sjömans öra tonar
Vindens sång i stackta tåg,
Och med kappet snart försonar
Den i stilltje modlös låg.

Väl vi lämna kvar på stranden
Mången vän så ömt och kär,
Som till avsked räcker handen,
När från hamnen ut det bär.
Väl vi då med glädje kämna,
Att vårt liv vi njuta rätt,
Då vi våra segel spänna
Till en färd på livets slätt.

Uppå havets våg är fröjden,
Ej en sjömans hem och hård.

Endast där han himmer höjden
Av den lycka han begär.
Ty när kluvna vågro skölja
Över bog samt vant och stag,
Fullt vi brava då och följa
Vinden genom natt och dag.

När som vilda stormar härja
Och orkanen mjar på,
Lugnt vi våra segel bärja
Och för tyg och tackel gå.
Stormen lägger sig snart åter,
Himlen klarnar upp igen,
Och en lagom "kultje" låter
Våra segel svälla än.

Ut på havets vilda yta
Vill jag följa vindens flykt
Fruktar ej fast stormar ryta
Heller vågen viker högt
Ty mitt liv förtror jag Herren
Som kan näpsa storm och våg.
Han mig följer när och fjärran
På min levnads härnadståg.

---

[59] Sjömansvisa.

Lycklig du, vars segel hunnit hamnen
Men mina kastas än bland havets skär.
Du fångt flicka räcker du mig handen,
Då jag klagar, att jag ensam är.

Jag har sett försvinna hemmets kuster
Och hört farväl av alla vänners mun,
Och för mig har minnet blott faluster
Att upplechna på sin tavlas grund.

Dina dagar himlens Gud må skydda
Och fridens ängel vid ditt läger stå.
Då du vilar lugn i ensam hydda
Minns du då den vän, som ute går.

Med en röst av smärtans tårar buten
Klagar jag på den, som allt förmår.
Varför skulle jag ju bli förskjuten
Ifrån ditt bröst för många, många år.

Upp till dig till norden, ack hur gärna

Flyr min suck i kvällens dystra lyft
Skall den stanna där en gång den stjärnan
Som min dunkla bana lyser upp.

Skall ödet unna mig med blicken skåda
Fosterlandets bygd, ännu en gång.
Ej jes skola saknads tårar råda
Evigt i mitt hjärta och min sång.

---

[60]

Sjömansång.

Adjö, må väl min ömma älskarinna
Jag har ej tid att längre dröja kvar,
Ty skeppet står ju redan segelfärdigt
Och vår kapten kan kallar oss ombord.

Nu hiva vi vårt ankar ifrån botten
Och linda kettingen kring spelet runt
Och hissa vita segel upp i tappen,
Och skeppet svajar genast ifrån land.

Nu haver jag väl mången blomma brutit

I mina sorglöst flutna dar!
Jag alla glömt och alla ren förskjutit
Och ingen sång följ var mödans dar.

O gå ej bort, jag vill ej bli allena!
O gå ej bort, jag vill dig äga än!
O gå ej bort älskling's ljuva låga!
O gå ej bort min älskling och min vän!

Med flaggan tager jag mitt sista avsked
Ifrån min flicka och mitt fosterland.
Ty vi skall segla, när som vinden den är foglig,
Och då befalla vi oss i Guds hand.

Med koppet lämnar jag nu fosterlandet,
Tills jag min resa lyckligt ändat har.
Då kommer jag att åter finna hamnen
Min älskarinna och den klara nord.

---

[67] **Hemlängtan.** 710

Vad jag längtar ibland till mitt fädernesland,
Till dess dalar, dess moar och fjäll.
Vid var morgon skön flyr min tanke och bön
Till mitt hem, till mitt fädernesland.

Till dess klippor och grund, till dess dalar och sund
Där jag lekte som barn mången gång
Och var glad och förnöjd och med jublande fröjd
Flov min röst till en fosterlands sång.

Bort till Finlands strand, till mitt fosterland
Vill jag se mot vindarnas strid.
Jag vill famna min vän och mitt fädernehem
Vill jag hälsa med glädje och frid.

Jag har vänner där på de finska skär,
Har jag syskon samt moder och far.
Vart jag vänder mitt lopp, ljuva minnen stå upp
Från min barndoms flyktiga dar.

I min flickas famn är den lugna hamn

Dit jag längtar med kärlek och tro.
Hennes blick är så ömt som en fridens dröm
Och en bön på dess läppar mänd' bo.

Så till livets rand, då ej mera min hand
Förmår hålla den svikltande stav
Då vill jag somna förnöjd bort från jordlivets höjd
För att bäddas i fosterlands grav.

Kankända än en gång skall en minnessång
Ägnas ömt åt den bortgångnas stoft.
En tår kanske skall fukta gravarnas vall,
Fukta jorden vid blommornas doft.

---

[62]

Sjömansång.

Bort från den strand, vars minnen slå mig åter,
Jag måste ut mot fjärran länder gå.
Till storm och böljor jag mig överlåter
Men hoppas än att hemmet skåda få.

Den käraste jag äger uppå jorden

Den måste jag vid hemmet lämna kvar.
Jag far till syd, men tanken blir i norden.
Det är det land, som mig till livet bar.

Ren spännas ut de vita undersegel
För vindens fläktar, som oss jaga skall
Att styra över havets silverspegel
Och gunga fram på vågens vattufall.

När tindrig Våg sig emot bogen stöter
Och skeppet jagas av en lagom vind
Med sång och arbet' vi vår tid förnöta
Och friska rosor blomstra på vår kind.

Vi se det land, var till vi oss ha ämnat
Vår flagg' vi hissa under gaffeln upp
Neptuni böljor vi då åter lämnat
Vi styr' mot stranden med ett sakta lopp.

Väl är det skönt att vara uti södern.
Av landets frukter man där njuta får.
Av nordens frukt man sig dock bättre föder,
Fast fattigdomen bor i mödans gård.

Snart är vi klara att gå hem tillbaka.
Vi bravra seglen för en foglig vind.
Men vilan kan vi ej ändå förvaka,
Fast skoppet löper lätt som skogens kind.

Farvål du stad med dina gröna parker
Med all din ståt och med ditt uslа liv.
Vi snart skall följa oceanens vilda marker,
En sjömans liv är muntert tidefördriv.

---

[63] Sjömanssång.

Min vän kan du förnimma
Den allra första gång,
Då vi bekanta blevo,
Som du väl minnas kan.
Vi voro där tillsammans
Allt på en sällskapsdag,
Då jag dig först begärde,
Och du mig svarte ja.

Då tog jag mig en hyra

Jag skulle att gå ut
På skeppet Josefina,
Som var från Åbo stad.
Till Rio vi seglade,
Var glade alla man,
Då Gud han oss ledsagade
Allt med sin starka hand.

När vi har lasten lossat
En annan tagit in,
Så gav vi oss på resan,
Då Gud han gav oss vind.
Och när vi sedan seglat
Allt efter hans behag,
Då kom vi hem till Åbo
Den fjärde julidag.

Då ankaret var fallet
Och seglen vi gjort fast
Jag till min kapten sade:
"Jag går i land med hast.
Jag kan ej längre dröja.
Jag ser de flickor små

På byggan där de gånga
Min käresta också."

Och när jag kom till byggan
Hon sade till mig så:
"Välkommen skall du vara
Ifrån de höjor blå!
Välkommen skall du vara
Min allra bästa vän!
Så länge jag dig väntat
Ifrån din resa lång.

Men då jag varit hemma
Åtta dagars tid,
Då fick jag berättja,
Att hon var falsk mot mig.
Men jag skall lustigt dricka
Öl och brännevin,
Och sedan jag mig vänder
Till andra flickor fin.

Inches
Centimetres
TIFFEN Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

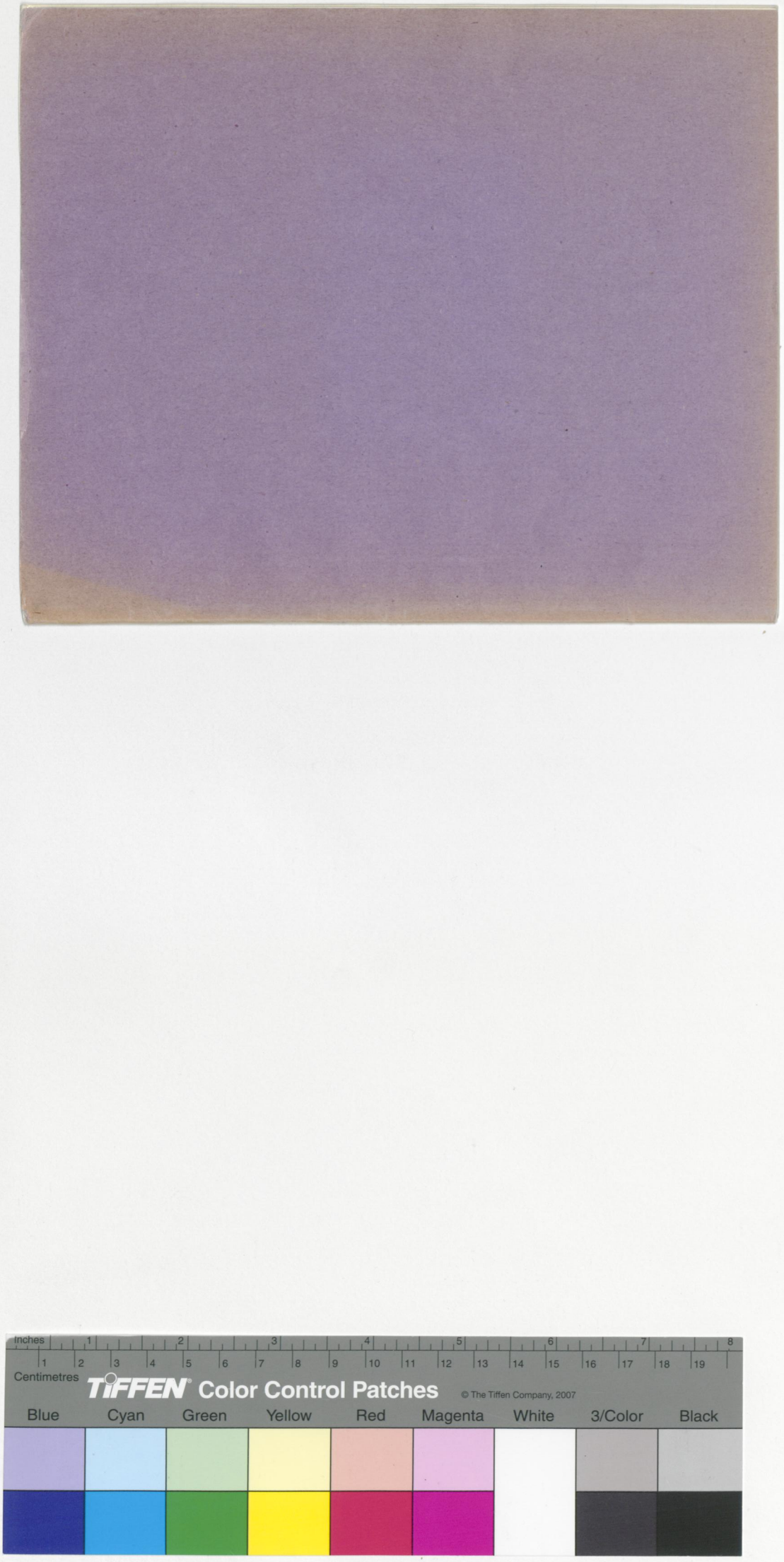
Inches
Centimetres
TIFFEN Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black